

‘Ik heb wat voor je,’ zei ik uiteindelijk tegen hem en pakte mijn rugzak erbij. Onderaan de rugzak had ik nog wat potjes liggen met de kruidenmixen. Het waren dezelfde kruiden als degenen die Nonna bij Checo’s verwondingen gebruikt had.

‘Heb je nog meer wonden?’ vroeg ik aan Daniel en hij trok zijn hoodie omhoog. In zijn rechterzij zag ik een kleine snijwond, maar buiten dat leek hij er redelijk goed vanaf te zijn gekomen. Ik had het potje met het smeersel gepakt en smeerde het op Daniels wonden. Eerst degene in zijn zij en daarna degene aan de zijkant van zijn hoofd.

‘Prikt het?’ vroeg ik en Daniel schudde zijn hoofd.

‘Nauwelijks,’ antwoordde hij zacht. Er hing een sombere, zware sfeer binnen ons groepje en ik voelde me schuldig. Het was onze schuld dat ze met me mee waren gegaan naar de zendmast. Als Natasha en ik niet gecrasht waren, hadden deze verwondingen ze bespaard gebleven. Ik veegde nog een beetje smeersel op het wondje bij Daniels slaap en keek daarna tevreden naar hem op.

‘Nog meer plekken?’ vroeg ik met een sombere glimlach, maar Daniel schudde zijn hoofd.

‘Nee, meis,’ antwoordde hij zacht. ‘Vergeet je eigen arm niet.’ Ik knikte.

‘Eerst de rest,’ zei ik en liep naar Checo toe. De magere wolvenmix lag met zijn rug onze kant opgedraaid en ik zag dat hij zacht rilde, maar of het van de pijn of de kou was, wist ik niet. Zijn nekhalen waren nat van het bloed en ook bij zijn schouder zat een flinke wond.

‘Hey,’ zei ik tegen hem en Wolvenmix Checo keek voorzichtig op. ‘Mag ik je wonden behandelen?’ Ik keek hem vriendelijk aan en hij knikte.

‘Ik denk dat het makkelijker is in je andere vorm,’ zei ik ongemakkelijk en na een diepe zucht veranderde Checo in zijn humane vorm. Zijn shirt was bij zijn schouder doordrenkt van het bloed en ook de wonden in zijn nek zorgden dat zijn shirt niet ongeschonden bleef.

‘Dat moet pijn doen,’ fluisterde ik nadat ik de wonden bekeek. Checo zei al die tijd niets, maar leek zich aan me over te geven. Hij keek somber naar de grond en rilde zachtjes. ‘Zijn er nog andere plekken buiten je schouder en nek die ik moet behandelen?’ vroeg ik aan hem, maar hij schudde terneergeslagen zijn hoofd.

‘Nee,’ mompelde hij en hij bleef naar de grond staren. Hij zat rustig op de grond en sloot kort zijn ogen. Ik had geen idee wat er door hem heen ging, maar het was duidelijk dat hij zich niet goed voelde. Zijn koolzwarte haar was in zijn nek rood verkleurd door het bloed en eigenlijk had ik water nodig om het te spoelen.

‘Danny,’ zei ik tegen Daniel en hij keek op. ‘Is er een rivier in de buurt? Ik heb water nodig om de wonden schoon te maken.’ Daniel knikte en stond op.

‘Zal ik het voor je halen?’ vroeg hij me, maar ik schudde mijn hoofd.

‘Nog niet. Ik heb nog wat water over, maar hierna heb ik het nodig. Ik loop zo met je mee,’ antwoordde ik. Ik pakte het restantje van mijn waterflesje en spoelde de wond in Checo’s nek. Hij verroerde geen vin en liet het allemaal maar gebeuren. Wolf Eyolf had zijn ogen gesloten en leek iedere minuut rust te benutten.

‘Het is best diep,’ zei ik tegen Checo. ‘Kwam dat door die poema?’ Hij knikte,

maar hij zei niets. Het liefst had ik hem plat geknuffeld om hem te bedanken en op te vrolijken, maar het voelde ongemakkelijk met de andere twee mannen op ons lip. Gelukkig kreeg ik het voor elkaar om het meeste bloed weg te spoelen en de wond schoon te maken. Ik was blij dat ik tegen wonden kon en niet flauwviel van bloed, anders had deze reis nog veel moeizamer verlopen dan het al deed.

‘Je hebt net bijtijds Eyolfs leven gered,’ zei ik terwijl ik het kruidensmeersel op Checo’s nek smeerde. ‘Als je niet zo snel had ingegrepen had die zwarte wolf hem doodgebeten.’ Checo keek richting Wolf Eyolf en Eyolf keek Checo vanuit zijn ooghoeken aan, maar hij leek niet blij.

‘Ik deed wat ik moest doen,’ antwoordde Checo uiteindelijk en hij keek weer voor zich uit.

‘Thuis moet het misschien wat uitgebreider behandeld worden, maar voor nu is dit oké,’ zei ik tegen hem terwijl de wond in zijn nek behandeld was. ‘Kun je je mouw opstropen? Dan kan ik je schouder behandelen.’ Zonder weerwoord deed Checo wat ik van hem vroeg. In deze wond zat aarde en viezigheid, waardoor het echt nodig was om het eerst met water schoon te spoelen, maar mijn waterflesje was leeg.

‘Shit,’ mompelde ik en keek daarna achterom naar Daniel. ‘Zullen we water halen?’ Daniel knikte. ‘Blijf hier,’ zei ik tegen Checo en aaide hem liefkozend over zijn andere schouder. Met een kreun stond ik op en volgde Daniel richting de dichtstbijzijnde rivier om nieuw water te halen. We waren nog geen twee minuten weg of Wolf Eyolf transformeerde terug in zijn humane vorm.

‘Je vindt haar leuk,’ merkte Eyolf op een treiterende toon op. Checo keek zonder iets te zeggen naar hem op. Eyolf zag zijn blik en lachte vals, terwijl hij hoofdschuddend omlaag keek.

‘Oh, oh, oh,’ bromde hij. ‘De bastaard vindt iemand leuk.’ Checo keek boos naar Eyolf en voelde zijn hartslag versnellen.

‘Hou je kop,’ reageerde Checo na een ijzige stilte en direct keek Eyolf met een spottende blik opzij.

‘Denk je nou écht dat iemand zoals *zij* geeft om iemand zoals... *jij*?’ vroeg Eyolf en hij lachte hardop. ‘Je bent nog naïever dan ik dacht. Ze geeft helemaal niets om je.’ Eyolf grinnikte vals en hij keek minachtend naar Checo. Checo’s ogen schoten van links naar rechts en direct schudde hij zijn hoofd.

‘Ze bekommert zich om me, dat heb je zelf gezien,’ reageerde Checo verdedigend. Eyolf zuchtte diep en had een grijns op zijn gezicht.

‘Snap je het dan niet?’ vroeg hij. ‘Ze doet alleen vriendelijk tegen je, omdat je haar naar huis brengt. Zodra dat achter de rug is, ben je niets meer voor haar.’ Checo’s ademhaling schoot omhoog en zijn hart bonsde in zijn keel.

‘Waarom doe je zo?’ vroeg Checo gekwetst. ‘Ik heb je net nog geholpen.’ Zijn stem brak en hij keek wanhopig naar de blonde man op.

‘Ik sterf nog liever dan dat ik geholpen word door een bastaard,’ siste Eyolf fel. Checo schudde langzaam en vol ongeloof zijn hoofd.

‘Sinds wanneer moet je een volbloed zijn om iemand te helpen?’

‘Sinds bastaarden geen enkel recht van leven hebben. Je bent een schande voor

alle Zeion en vooral voor Neijah,' sneerde Eyolf. Direct keek Checo met grote, gekwetste ogen op.

'Ik heb niets anders gedaan dan anderen helpen. Ik doe niets verkeerd!' riep Checo en hij klemde zijn kaken op elkaar door de pijn in zijn lijf. Eyolf begon in zichzelf te lachen en schudde zijn hoofd.

'Nee? Verklaar dan maar waarom je ouders kapot zijn geschoten,' reageerde hij met een dreigende blik. Checo's ogen gloeiden goudgeel en hij gromde luid.

'Laat mijn ouders hierbuiten,' fluisterde hij kil en hij keek woest op naar Eyolf. De blonde man draaide zich richting de struiken en glimlachte weer vals.

'Je meisje komt er weer aan,' gniffelde hij en draaide zich van Checo weg. 'Alhoewel, ze lijkt toch een oogje op Daniel te hebben. Zie je niet hoe graag ze bij hem is? Ze slapen zelfs samen,' ging Eyolf ongestoord verder.

'Het doet er niet toe wat je zegt,' ging Checo dapper in verweer, 'ik weet dat ze me waardeert.'

Eyolf stapte naar voren en hurkte denigrerend voor Checo neer.

'Ze geeft helemaal *niks* om je. Ze *gebruikt* je, dat is heel wat anders. De enige reden dat zij met je omgaat en je smerige wonden verzorgt, is zodat ze zeker weet dat ze thuis kan komen en dat heeft niets met jouw belangeloze bestaan te maken.' Checo klemde zijn kaken op elkaar en gromde binnensmonds. 'Als je ten prooi valt, zal ze niet eens om je rouwen,' gniffelde Eyolf en hij gaf Checo opzettelijk een harde schouderklop tegen zijn verwonding. Checo siste hard en greep direct naar zijn arm, terwijl Eyolf rustig naar zijn eigen plek terugliep.

'Ik zou je niet missen,' mompelde hij en rekte zich uit terwijl ook Eyolf bloed aan zijn broek afveegde. '*Niemand* zou je missen,' was het laatste wat hij zei en voor Daniel en ik terugkwamen, veranderde Eyolf gauw terug in zijn wolvenvorm. Checo's hart ging tekeer en de angst om verlaten te worden was opnieuw toegenomen. Met schichtige ogen keek hij naar achteren en zag mij en Daniel glimlachend naderen. Checo wreef gefrustreerd door zijn haar en dacht na. Zijn ademhaling ging snel en hij voelde een brok in zijn keel ontstaan. Het kon toch niet? Het kon toch niet zo zijn dat de enige die om hem leek te geven, misbruik van hem maakte? Eyolf maakte hem alleen gek, toch? Checo wreef in zijn ogen en schudde gefrustreerd zijn hoofd. Wolf Eyolf had door dat zijn woorden Checo behoorlijk hadden beïnvloed en hij draaide tevreden zijn kop weg. Zelf had ik geen idee wat er in de tussentijd gebeurd was, dus liep ik nietsvermoedend naar Checo toe om zijn wonden verder te verzorgen.

'Daar ben ik weer,' zei ik met een kleine glimlach, maar Checo antwoordde niet. Hij keek me alleen met grote, angstige ogen aan en ik merkte dat hij gespannen was.

'Wat is er?' vroeg ik nadat ik naast hem neer was geknield. Checo bekeek me van top tot teen en keek daarna onrustig naar de grond. 'Hey,' zei ik zacht en legde mijn arm op zijn rug, maar hij trok zich meteen los.

'Ik ben zo terug. Ik moet- ik moet er even tussenuit,' reageerde hij schichtig en stond met een kreun op. Hij vertrok de bebossing in waardoor ik beduusd achterbleef. Ik keek vragend om naar Daniel, maar ook hij haalde zijn schouders op. Ik